

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816010787
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3816010787.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému L. B., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom O., B. XX/XX, prechodne bytom v P., P. Y. X/X, t. č. bytom v P., na M. XX/X, okres P., t. č. na slobode a proti obžalovanému G. H., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom Y. O. X. XXX, okres P., t. č. na slobode, pre pokračovací trestný čin zločinu podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písm. a) Tr. zákona sčasti samostatným konaním a sčasti v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 12. novembra 2020 prejednal odvolania oboch obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. januára 2019 pod sp. zn. 1T/195/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. c) Tr. poriadku s a napadnutý rozsudok okresného súdu z r u š u j e v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku s a vec v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. januára 2019 pod sp. zn. 1T/195/2016 boli obžalovaní L. B., nar. XX.XX.XXXX a G. H., nar. XX.XX.XXXX, na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 27. decembra 2016 pod č. k. 2Pv 6/15/3307-64 uznaní za vinných nasledovne:

Obžalovaný L. B. pre pokračovací trestný čin zločinu podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písm. a) Tr. zákona spáchaného sčasti samostatným konaním a sčasti v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona a obžalovaný G. H. pre pokračovací trestný čin prečinu podvodu v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

obžalovaný L. B.

1) v období od augusta roku 2006 do konca februára 2008 v P. pod zámienkou zhodnotenia od poškodeného W. C. vylákal celkom päť pôžičiek na úhradu nákladov spojených s otvorením závodu na výrobu surových štiav v celkovej výške 292.000,- Sk, hoci vedel, že tieto nebude mať z čoho uhradiť, pôžičky v lehotách splatnosti neuhradil, čím poškodenému W. C. spôsobil škodu v celkovej výške 9.692,62 Eur,

obžalovaní L. B., G. H.

2) spoločným konaním v období od júla 2008 do septembra 2008 v P. pod zámienkou zhodnotenia finančných prostriedkov vylákali od poškodeného W. C. celkom osem pôžičiek na úhradu nákladov spojených s obstaraním finančných prostriedkov na otvorenie závodu na výrobu surových štiav v celkovej

výške 560.000,- Sk, hoci vedeli, že tieto nebudú mať z čoho uhradiť, pôžičky v lehotách splatnosti neuhradili, čím poškodenému W. C. spôsobili spoločným konaním škodu vo výške 18.588,60 Eur,

čím L. B. v časti samostatne a v časti spoločne s G. H. rom spôsobil W. C. škodu v celkovej výške 28.281,22 Eur,

Za to boli odsúdení nasledovne:

Obžalovaný L. B.

podľa § 221 odsek 3 Tr. zákona, § 51 odsek 1 Tr. zákona, § 38 odsek 2 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, s uložením probačného dohľadu nad správaním sa obžalovaného.

Podľa § 49 odsek 1 písm. a) Tr. zákona, § 51 odsek 2 Tr. zákona mu bol výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 51 odsek 4 písm. g) Tr. zákona bola obžalovanému uložená povinnosť, spočívajúca v príkaze počas plynutia určenej skúšobnej doby podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediálnym úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Obžalovaný G. H.

podľa § 221 odsek 2 Tr. zákona, § 38 odsek 3 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 49 odsek 1 písm. a) Tr. zákona, § 50 odsek 1 Tr. zákona mu bol výkon uloženého trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

V adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody okresný súd rozhodol takto:

Podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku je obžalovaný L. B. povinný zaplatiť poškodenému W. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., A. E. č. X/X škodu vo výške -9.692,62,- Eur.

Podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku sú obžalovaní L. B. a G. H. povinní spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému W. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., A. E. č. X/X škodu vo výške -18.588,60,- Eur.

Podľa § 288 odsek 2 Tr. poriadku sa poškodený W. C. so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal odvolanie osobne prítomný obžalovaný G. H. a v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia aj obžalovaný L. B., ktorý ale nebol osobne prítomný pri vyhlasovaní rozsudku okresného súdu na hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný L. B. odvolanie písomne odôvodňoval už v prípravnom konaní nesprávnym a nezákonným vyšetrovaním vyšetrovateľom PZ mjr. C. C. I., ktorý nebol navyše nestrannou osobou a ktorý manipuloval s dôkazmi tak, aby tieto svedčili v jeho neprospech aj v neprospech spoluobžalovaného G. H., čo detailnejšie odôvodňoval, a tiež i s poukazom na článok 17 Ústavy Slovenskej republiky a článok 6, odsek 3 Dohovoru na ochranu ľudských práv a slobôd aj prípadom Imbroscia c/a Švajčiarska konfederácia. Spomínaný vyšetrovateľ PZ doslova diktoval výpoveď svedkovi W. C., otcovi poškodeného a preto bola jeho svedecká výpoveď na hlavnom pojednávaní diametrálne odlišná od jeho výpovede z prípravného konania. Kým v prípravnom konaní uvádzal, že jeho syn im finančné prostriedky požičiaval, na hlavnom pojednávaní už hovoril o investičných vkladoch a spoločných cestách do I., čo potvrdzuje jeho obhajobu a obhajobu spoluobžalovaného G. H.. Obdobne to bolo aj u svedeckých výpovediach E. Z. P. V prípravnom konaní tento svedok hovoril, že ho mal kontaktovať obžalovaný H. a že tento nebol schopný predložiť žiaden projekt a na hlavnom pojednávaní tvrdil, že jeho podriadený bol kontaktovaný B. X. a že H. predložil požadovaný projekt, k realizácii ktorého nedošlo v dôsledku neposkytnutia úveru, ktorý svedok RSDr. Z. P. nedokázal zabezpečiť ani len pre svoju potrebu. Ďalej poukázal na to, že čo nedokázal ovplyvniť v ich neprospech vyšetrovateľ PZ a dozorový prokurátor, o to sa snažil svedok X. X. po ich vzájomnej dohode, čo ďalej rozviedol v podrobnostiach. Dôkazom týchto skutočností sú svedecké tvrdenia M. P. a X. P. Je toho názoru, že týmto bolo porušené právo obžalovaných na spravodlivý súdny proces v prípravnom konaní ako i v konaní pred súdom, keď senát okresného súdu nepripustil ich návrhy na vykonanie či doplnenie dokazovania, čo okresný súd vôbec neodôvodnil, alebo v odôvodnení flagrantne klamal. Ďalej uviedol, že ak má byť pravdou, že si finančné prostriedky od poškodeného požičiavali, musel existovať medzi nimi takýto záväzkový vzťah. F. M. sprostredkoval osobu W. I., ktorý im mal poskytnúť financie vo forme pôžičky. Táto skutočnosť je nevyvrátiteľná, lebo to potvrdil sám I., s ktorým bola podpísaná Zmluva o budúcej zmluve zo dňa 10.05.2017. Z tejto pôžičky sa mali

vrátiť financie všetkým, ktorí investovali predtým a zo zvyšku po jeho zhodnotení sa mali realizovať dva podnikateľské projekty. A to projekt surových štiav a projekt kliniky, o ktorú sa snažil už X. X.. Táto skutočnosť je podložená nie len listinnými dôkazmi ale i svedeckými výpoveďami. Keďže W. I. nedodrжал zmluvné podmienky, v dôsledku čoho bol, aj obvinený v inom trestnom konaní pod ČVS:ORP-460/OEK-DS-2008, nebolo možné dodržať ani dohodu s poškodeným W. C.. Preto navrhol, aby odvolací Krajský súd v Trenčíne zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k jeho osobe s tým, že ho sám spod obžaloby oslobodí.

Obžalovaný G. H. odvolanie odôvodnil písomne (dvomi podaniami) tak, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny a nezákonný. Poukázal v podrobnostiach na viaceré procesné pochybenia orgánov činných v trestnom konaní (vyšetrovateľ PZ, dozorový prokurátor) i okresného súdu, tiež ich aktivitu nezákonne ho stíhať aj odsúdiť, v dôsledku čoho podával aj trestné oznámenia na konkrétne osoby orgánov činných v trestnom konaní aj predsedu senátu okresného súdu, o čom tiež v odvolacom konaní boli v tejto súvislosti predložené viaceré listinné dokumenty. Aj on, ako aj spoluobžalovaný L. B. argumentoval postupom orgánov činných v trestnom konaní okresným súdom po podaní obžaloby porušeniami ústavy Slovenskej republiky a článku 6 Dohovoru na ochranu ľudských práv a slobôd. Ďalej vytýkal okresnému súdu skutočnosť, že odmietol v rámci doplnenia dokazovania doložiť ním požadované konkrétne listinné dôkazy o ovplyvňovaní vyšetrovania predmetnej trestnej veci v prípravnom konaní vyšetrovateľom PZ i dozorovým prokurátorom, a ktoré by potom bránili jeho odsúdeniu. Tiež žiadal, aby okresný súd zabezpečil svedeckú výpoveď poškodeného W. C. z leta roku 2008 na OR PZ v Trenčíne pred vyšetrovateľom mjr. U. U. M. vo veci trestného oznámenia C. C. na štatutárnych zástupcov nebankovej spoločnosti V. C., s. r. o. V tejto výpovedi poškodený C. vypovedal diametrálne odlišne inak o totožných okolnostiach, keď uvádzal, že sa spoločne podieľajú na podnikateľskom projekte, ako spolu do neho investujú a veria si. V prejednávanej veci sa však tvrdí, že v tom čase mali poškodeného podvádzať. Okresný súd ničím neodôvodnil, prečo odmietol doplniť dokazovanie v tomto smere, t. j. zabezpečiť výpoveď poškodeného v tomto inom trestnom konaní. Podobne to bolo aj v prípade jeho návrhu na osobný výsluch ďalších svedkov. Ďalej poukázal na to, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nesprávne, v jeho neprospech interpretuje vykonané dôkazy - svedecké výpovede E. Z. P., X. P., X. G., W. a W. C., M. P., I. E., Z. X. a ďalších, čo v podrobnostiach obžalovaný popísal. Ďalej poukázal na to, že obvinenie je postavené na krivej svedeckej výpovedi W. C., pričom neexistuje žiaden dôkaz o tom, že poškodený požičiaval finančné prostriedky jemu a spoluobžalovanému L. B.. Naopak, otec poškodeného W. C. potvrdil, že jeho poškodený syn investoval a zúčastňoval sa na spoločných aktivitách ohľadom zamýšľaného projektu. Pritom poškodený svojimi viacerými výpoveďami vypovedal rozporuplne o rôznych okolnostiach, týkajúcich sa prejednávanej trestnej veci v iných trestných a civilných konaniach. Napríklad civilné konanie pred Okresným súdom Prievidza, sp. zn. 12C/37/2010. Poškodený okrem toho vypovedal rozporuplne aj o chronologicky určitých skutočnostiach. Poukázal aj na nelogickosť toho, že od poškodeného mali podvodne vylákať špecifikovanú sumu v napadnutom rozsudku, keď on aj spoluobžalovaný B. vložili do celého projektu omnoho väčšie financie, o ktoré sami prišli. V tejto súvislosti on sám ešte v roku 2003 poskytol F. M. sumu -45.000,- Eur kvôli zabezpečeniu úveru, neskôr aj ďalšie sumy -100.000,- Kč a -300.000,- Kč, o čom sú dôkazy v trestnom spise v Českej republike, čo okresný súd ako listinný dôkaz odmietol vykonať. Dňa 10.05.2007 bola podpísaná zmluva o budúcej zmluve s W. I. ohľadom poskytnutia úveru 1 milión USD, čo ale W. I. nedodrжал a o čom veľmi dobre vedel aj poškodený C.. Ďalej uviedol, že mu neskôr finančne vypomohol I. E. a M. P., z čoho sa financovali ich aktivity, ktorých sa zúčastňoval aj poškodený C.. Zaujímavé je, že ak má byť podvodníkom, prečo potom vracal požičané peniaze E., P. a G., s ktorými mal pritom podpísané písomné zmluvy? Navrhol, aby odvolací Krajský súd v Trenčíne napadnutý rozsudok zrušil vo vzťahu k jeho osobe s tým, aby vec vrátil okresnému súdu, ktorý nech opätovne celú vec prejedná v inom zložení senátu.

Prokurátor Okresnej prokuratúry sa k písomne odôvodneným odvolaniam obžalovaných do konania verejného zasadnutia krajského súdu nevyjadril.

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie iba v neprítomnosti obžalovaného L. B., ktorý požiadal písomne o vykonanie verejného zasadnutia vo svojej neprítomnosti, čím boli splnené všetky procesné podmienky pre jeho vykonanie vo vzťahu k obžalovanému L. B. v zmysle § 293 odsek 4, odsek 5 a odsek 7 Tr. poriadku.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu v rámci konečného návrhu navrhol obe odvolania obžalovaných ako nedôvodné, podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Obžalovaný G. H. na verejnom zasadnutí krajského súdu právom konečného návrhu uviedol, že zotráva na všetkom, čo uviedol v celom trestnom konaní, či už verbálne alebo písomne aj pred okresným súdom a navrhol, aby odvolací krajský súd napadnutý rozsudok vo vzťahu k jeho osobe zrušil v celom rozsahu a aby ho sám spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, na podklade oboch odvolaní obžalovaných, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 26. apríla 2019, na verejnom zasadnutí dňa 12. novembra 2020, nezistiac dôvody pre zamietnutie oboch odvolaní podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolania obžalovaných, ktoré bol podané oprávnenou osobou a včas, sú dôvodné. Napadnutý rozsudok je totiž chybný pre neúplnosť jeho skutkových zistení i preto, že sa okresný súd ako súd prvého stupňa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení a právnych záverov okresného súdu, pričom na objasnenie veci treba tiež vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 odsek 1 písm. b/, písm. c/ Tr. poriadku).

Odvolací súd v prvom rade považuje za nevyhnutné uviesť, že náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je veľmi úzko prepojená aj so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 odsek 1 Tr. poriadku), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom, jednak na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a potrestanie ich páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená v § 2 odsek 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležité zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 odsek 11 Tr. poriadku súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl.

Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosti o tom, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, že skutok je trestným činom a že skutok spáchal obžalovaný. Platí to tým skôr, keď má byť vierohodnosť jediného priameho svedka pochybná.

Náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Tr. poriadku vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru.

Ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu. Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne

vyplývať (§ 2 odsek 12 Tr. poriadku). „Vnútorne presvedčenie“ sudcu sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolností prípadu jednotlivo i v súhrne“) a teda neznamená ľubovôľu, najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonaných dôkazoch.

K správny a úplný skutkový zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v ich súhrne správne zhodnotí.

Odvolací krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu a dospel k záveru, že prvostupňový okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a predčasne tak, ako to odôvodnil v dôvodoch napadnutého rozsudku dospel k nepresvedčivému záveru o tom, že bolo nepochybne dokázané, že sa oba žalované skutky stali tak, ako ich okresný súd ustálil a pre ktoré sú obžalovaní L. B. a G. H. trestne stíhaní a že tieto vykazujú všetky potrebné zákonné formálne znaky stíhaného predmetného pokračovacieho zločinu a prečinu, pričom následne majú byť dôvodnými i nadväzujúce výroky o uložených trestoch obom obžalovaným, ako i nadväzujúce výroky adhézneho konania - konania o náhrade škody.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový okresný súd po vykonanom dokazovaní, osobným výsluchom oboch obžalovaných L. B. a G. H., osobným výsluchom poškodeného W. C. ako svedka, osobnými výsluchmi ďalších svedkov F. C., C. C., X. X., W. C., E. Z. P., T. O., X. P., B. X., prečítaním svedeckých výpovedí z prípravného konania R. E., Z. X., X. G., W. I., T. O., F. M., I. E., C. M. P., L. U., U. X., R. E., R. M., U. G. a V. Y., výsluchom písomožnalkyne P. W. F. a prečítaním relevantných listinných dôkazov, na ktoré podrobnejšie okresný súd poukazoval v napadnutom rozsudku, ich vyhodnotením podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku dospel k nepochybnému záveru, že sa oba žalované skutky stali tak, ako ich okresný súd ustálil pod bodmi 1) a 2) bez akýchkoľvek rozumových pochybností a že tieto spáchali obaja obžalovaní tak, ako ich vinu jednotlivo okresný súd tiež ustálil a okresný súd dospel pri posudzovaní oboch skutkov k právnym záverom o naplnení pokračovacieho zločinu podvodu sčasti samostatným konaním a sčasti v spolupáchateľstve, ako i o naplnení pokračovacieho prečinu podvodu v spolupáchateľstve tak, ako sa podrobnejšie konštatuje v napadnutom rozsudku.

Už úvodom odvolací súd musí poukázať na to, že okresný súd predčasne bez toho, aby mal pre relevantné skutkové i právne závery vykonané všetky dostupné dôkazy, rozhodol o ustálení skutkového stavu veci a o vine obžalovaných a potom aj o súvisiacich výrokoch o trestnoprávných sankciách a výrokoch adhézneho konania tak, ako uviedol vo svojom napadnutom rozsudku. Okresný súd v prvom rade ohľadom skutkového stavu veci sa dôsledne nevysporiadal s pravdivosťou obžalobných tvrdení, aj s prihliadnutím na platnú zásadu „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obžalovaných“, (čo zjavne okresný súd opomenul) v tom, či finančné prostriedky, ktoré obaja obžalovaní získali od poškodeného W. C. bolo skutočne na podklade ich vopred uváženej pohnútky tieto vylákať od poškodeného pod zámienkou ich pôžičky. V úvode oboch skutkov sa navyše nelogicky a protirečivo tvrdí, že malo ísť na jednej strane o finančnú pôžičku obžalovaných od poškodeného a na druhej strane poskytnutím tejto finančnej pôžičky mala byť zámienka ich zhodnotenia, čo ale potom logicky skôr poukazuje na skutočnosť, že by mohlo ísť investičný vklad poškodeného do zamýšľaného spoločného podnikateľského projektu - závodu na výrobu surových štiav, na čo obaja obžalovaní v rámci svojich obhajobných tvrdení primárne poukazovali. S touto skutočnosťou sa okresný súd totiž nie len relevantne, ale fakticky vôbec nevysporiadal tak, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku i z verbálneho odôvodnenia napadnutého rozsudku z hlavného pojednávania a to navyše aj s prihliadnutím na vykonané dôkazy - napr. tvrdenia otca poškodeného W. C., či tvrdenia samotného poškodeného W. C. v rámci iných konaní pred súdom tak, ako to vyplynulo z dokazovania vykonaného pred okresným súdom. Okresný súd sa vôbec nevysporiadal s obhajobou oboch obžalovaných, ktorí zhodne tvrdili, že poškodený W. C. predmetné finančné prostriedky, inak v inej (nižšej) sume, než sa konštatuje v skutkovej časti, v podstate investoval do zamýšľaného spoločného podnikateľského projektu, do ktorého mal neskôr vstúpiť aj pracovne tak, ako na to obžalovaní poukazovali. S týmto sa okresný súd vôbec nevysporiadal, pričom táto skutočnosť má imanentný význam pre ustálenie skutkového stavu veci a jeho následného právneho posúdenia, predovšetkým však identifikovania, či išlo skutočne iba o finančnú pôžičku alebo o investičný vklad do podnikania, ktorého zhodnotenie, resp. výnos vo všeobecnosti nebýva garantovaný, takáto aktivita je skôr pokrytá istým rizikom, pokiaľ opak nevyplýva z iných právnych skutočností, garantovaných predovšetkým písomnou zmluvou. Krajský súd totiž neprehliadol, že odovzdanie finančných prostriedkov poškodeným W. C. obžalovanému L. B. a

G. H. nebolo deklarované aj písomnou formou, s uvádzanými konkrétnymi podmienkami, na podklade ktorých by bolo možné relevantne ustáliť či ide investičný vklad alebo jednoducho iba o finančnú pôžičku obžalovaných, bezúročnú či úročnú, aj s dohodnutým termínom jej splatnosti, čo ale nevyplýva z vykonaného dokazovania, hoci by to malo vyplývať už z obsahu oboch žalovaných skutkov. Okresný súd sa tiež vôbec nevysporiadal s pravdivosťou obhajobných tvrdení obžalovaných, ich dôsledným preverením toho, že celý podnikateľský zámer mal stroskotať na ďalších „väčších“ financiách, ktoré obžalovaní očakávali od ďalších fyzických subjektov - F. M., W. I., k čomu ale zavinením týchto osôb nemalo dôjsť, čo malo byť predmetom preverovania v trestných konaniach mimochodom aj na území Českej republiky, s čím sa však okresný súd vôbec nezaoberal, ale čo má podľa názoru krajského súdu podstatný význam, aj vo vzťahu k subjektívnej stránke - úmyselnému zavineniu, ktoré okresný súd neodôvodnil v podstate ničím akceptovateľným. Iba jeho konštatovanie o preukázanom minimálnom nepriamom úmysle za dostatočné a akceptovateľné odôvodnenie subjektívnej stránky nie je možné považovať. Okresný súd mal preto dokazovanie zamerať aj smerom k ďalším obhajobným tvrdeniam obžalovaných vo vzťahu ku konaniu svedka X. X., či vo vzťahu k iným, úzko súvisiacim trestným konaniam s posudzovanou trestnou vecou tak, ako to vyplýva aj z odvolacích námietok obžalovaného L. B. na č. I. 1705-1709 a obžalovaného G. H. na č. I. 1687-1690 a 1710-1716. Bez nepochybného záveru o skutočnom vzťahu obžalovaných a poškodeného ohľadom finančných prostriedkov, ktoré obžalovaní mali prevziať od poškodeného, bez nepochybného vylúčenia, že ide iba o čisto občianskoprávny, resp. obchodnoprávny vzťah medzi obžalovanými L. B., G. H. a poškodeným W. C., nebude možné posudzovať vec aj z hľadiska trestnoprávneho. Vytknúť okresnému súdu je potrebné i to, že konanie obžalovaného G. H. neodôvodnil aj z hľadiska naplnenia materiálneho korektívu, keďže tohto obžalovaného uznal vinným zo spáchania trestného činu podvodu spáchaného formou prečinu, u ktorého je nevyhnutným kumulatívne naplnenie aj materiálneho korektívu podľa § 10 odsek 2 Tr. zákona.

Krajský súd, aj na podklade odvolacích námietok oboch obžalovaných teda zistil, že okresný súd nepostupoval procesne správne, keď vykonané dôkazy, vrátane výpovede obžalovaného vyhodnotil tiež v rozpore s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. poriadku jednostranne a len v neprospech obžalovaných, ktorých obhajobné tvrdenia súd prvého stupňa považoval za vyvrátené, čo ale presvedčivo a v dostatočnej zrozumiteľnej miere neodôvodnil a ani to, ako sa vysporiadal s rozpormi vo viacerých svedeckých výpovediach, nevynímajúc poškodeného W. C. ako aj s ďalšími skutočnosťami, o ktorých svedkovia, v prospech obžalovaných vypovedali. Z vykonaných dôkazov totiž vyplývajú aj iné skutočnosti, ktoré paradoxne tak, ako na to poukazovali aj obžalovaní, svedčia na druhej strane v ich prospech. Skutkové zistenia konštatované súdom prvého stupňa sú aj vzhľadom na už uvedené nepreskúmateľné a tiež i neúplné a súd prvého stupňa nevykonal všetky dostupné dôkazy, potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 odsek 10 Tr. poriadku.

V zmysle uvedeného má potom odvolací súd za to, že doposiaľ vykonaným dokazovaním pred prvostupňovým súdom na hlavnom pojednávaní nebolo presvedčivo prvostupňovým súdom odôvodnené ustálenie skutkového stavu veci a uznanie viny obžalovaných, a to aj s prihliadnutím na platnú zásadu trestného konania „in dubio pro reo“, t. j. „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“.

Prvostupňový okresný súd sa v posudzovanom prípade dôsledne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom nepochybné závery o skutkových zisteniach súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku nie sú presvedčivé, resp. existuje viacero dostupných dôkazov, ktorých vykonaním a následným náležitým vyhodnotením spolu s už vykonanými dôkazmi podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku nemožno spoľahlivo vylúčiť záver o rozptýlení nepochybných záverov okresného súdu o skutkových zisteniach ale i naplnenia formálnych znakov, predovšetkým subjektívnej stránky (úmyselné zavinenie) žalovaného trestného činu podvodu, vrátane materiálneho korektívu tohto žalovaného trestného činu vo forme prečinu (vo vzťahu k obžalovanému G. H.) tak, ako na to prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozsudku poukazoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Úlohou prvostupňového okresného súdu bude preto v ďalšom konaní na hlavnom pojednávaní vykonať zákonným spôsobom predovšetkým dôsledné preverenie obhajobných tvrdení oboch obžalovaných, uvedených aj v rámci ich odvolacích námietok, doplnenie dokazovania dostupnými dôkazmi tak, ako sa

domáhali pôvodne obžalovaní, najmä zabezpečením relevantnej časti vyšetrovacieho materiálu orgánov činných v trestnom konaní na území Českej republiky (podozrivý F. M., poškodený G. H.) a na území Slovenskej republiky (ČVS:ORP-114/OEK-TN-2009 vedeného OR PZ, OKP Trenčín), prípadne ďalších dostupných a nevyhnutných dôkazov pre náležité objasnenie skutkového stavu veci.

So zreteľom na uvedené bude teda úlohou prvostupňového súdu s týmito skutočnosťami sa opätovne vysporiadať v súlade s § 2 odsek 12 Tr. poriadku a až potom rozhodnúť v súlade so stavom vecí a so zákonom.

Podľa § 321 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj v prípade, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 327 odsek 1 Tr. poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Záverom krajský súd uvádza, že aj napriek časti vznesených odvolacích námietok obžalovaných, ich výhrad, v rovine ničím relevantným nepodloženého hodnotiaceho úsudku voči postupu okresného súdu, doterajším zákonným senátom a jeho predsedom, krajský súd nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odňatie veci na prejednanie a meritórne rozhodnutie doterajšiemu zákonnému senátu okresného súdu a jeho príkazanie inému senátu okresného súdu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť n i e j e prípustná.